

Arrest

nr. 122 922 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 augustus 2013.

1.3. Op 29 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashai te zijn, afkomstig uit het dorp Amla, district Dara-I-Noor, provincie Nangarhar, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent tot de achtste klas naar school geweest. Na schooltijd werkte u op de gronden van de familie. Uw oudere broer D. (...) werkte eerst als landbouwer en daarna drie jaar voor het Amerikaanse leger. Ergens in 1389 (omzetting naar westerse kalender: 2010-2011) werd hij, toen hij onderweg was naar huis, ontvoerd door de taliban. U hoorde sedertdien niets meer over hem. In de loop van de daaropvolgende zes maanden bezocht de talib Mohammaddin drie keer uw vader en vertelde hem dat zijn zoon, u dus, voor hen moest komen werken. Uw vader meldde dit aan u, en zei dat u nog te jong was en dat hij u niet naar de oorlog wilde sturen. Vijf-zes dagen na het laatste bezoek van de taliban ontvingen jullie thuis een brief waarin u met de dood bedreigd werd omdat u niet met hen wilde meewerken. U verliet daarop het land. Dit was zes maanden na de ontvoering van uw broer D. (...). U vertrok ergens begin 2011 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 14 maart 2011 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asieldoos: taskara van uzelf, 19 foto's (drie foto's van uw broer in het leger, waaronder twee met collega's; een foto van u met uw broer, de rest foto's van uzelf, poserend in het districtscentrum en bij de politie), en de omslag waarin dit alles is opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed al minderjarig. U verklaarde op 14 maart 2011 bij DVZ immers 16 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 13 juli 2011 meer dan 18 jaar oud was. Gezien de ruime afwijking in leeftijd tussen uw verklaring en de medische test, in casu meer dan twee jaar, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeend minderjarigheid. U legde op het CGVS ook een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Voor zover deze uw beweerde minderjarigheid dient te ondersteunen moet hier worden opgemerkt dat een taskara niet volstaat om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Immers blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.

Uw relaas in verband met uw vrees voor de taliban, die uw broer ontvoerd zouden hebben en u onder dwang wilden rekruteren, is niet overtuigend. U maakte vooreerst het voorgehouden profiel van uw broer D. (...), die drie jaar voor het Amerikaanse leger zou gewerkt hebben en dan ontvoerd zou zijn, niet aannemelijk. Uw broer zou, na jarenlang op het land gewerkt te hebben, opeens bij het Amerikaans leger zijn gaan werken, maar u weet niet hoe het komt dat hij soldaat geworden is en zegt over de reden van zijn werk enkel 'dat hij de mensen wou helpen' (CGVS p. 4). Hoewel hij twee maal per maand naar huis kwam, én ook minstens éénmaal foto's achterliet (CGVS p. 11), zou hij niets méér verteld hebben over zijn werk en hebt u hem ook niets gevraagd (CGVS p. 4). U weet niet meer dan dat hij soldaat was en op de luchthaven in Jalalabad werkte (CGVS p. 4). U weet ook niet hoe uw broer aan deze job geraakt is (CGVS p. 11). Het is moeilijk geloofwaardig te noemen dat uw broer drie jaar lang in het Amerikaans leger werkte en twee maal per maand naar huis kwam nauwelijks iets over zijn werk zou verteld hebben aan zijn familieleden. Over de reactie op de ontvoering van uw broer kan u bovendien niet doorleefd vertellen. Uw vader wist het van een dorpeling die er bij was en hij vertelde het aan u, en 'dat was het' (CGVS p. 6). U bent er helemaal niet van op de hoogte hoe uw vader daarop reageerde, en of hij bijvoorbeeld iets ondernam, terwijl u in die periode gewoon thuis verbleef. Nochtans is dit toch een ingrijpende gebeurtenis, waarover toch in minstens in familiekring zou moeten gesproken worden. Bovendien bent u niet duidelijk wat betreft het feit of uw vader bij die drie bezoeken van de taliban bij hen geïnformeerd heeft naar D. (...) of niet. U stelt eerst dat u niet weet of uw vader er maar vroeg, en beweert daarna dat hij zeker vragen gesteld heeft maar dat de taliban geen informatie geven (CGVS p. 8).

U stelt nog dat de taliban in een periode van zes maanden drie keer bij uw vader zijn langsgegaan met de vraag u naar hen te sturen. Zeer merkwaardig is dat u stelt dat uw vader u helemaal niet zou verteld

hebben wanneer de taliban telkens kwamen (CGVS p. 7). Als verder wordt gevraagd wanneer uw vader u dan iets vertelde over hun bezoeken, zegt u dat dat ongeveer anderhalve à twee maanden na de verdwijning van uw broer was. U blijft echter onduidelijk of uw vader u dan vertelde over deze drie bezoeken, of over een kleiner aantal gesprekken. U stelt wel dat de taliban enkel met uw vader praatten, en niet met u, maar zelfs over de reactie van uw vader of uzelf op deze bezoeken, die toch een grote impact hebben op uw leven, kan u niet doorleefd of overtuigend vertellen. U weet ook nauwelijks iets te vertellen over de taliban die aan uw vader vertelden dat ze wilden dat u bij hen zou komen werken. U weet niet of Mohammad Din alleen was of vergezeld van anderen toen hij u kwam vragen toe te treden (CGVS p. 9). U weet verder helemaal niets over deze man te vertellen, ondanks de vraag omstandig over hem te vertellen (CGVS p. 9). U weet ook niet wat zijn functie was. U beweert nochtans dat uw vader hem kende, zodat kan verwacht worden dat u ook meer kennis over deze man bezit (CGVS p. 9). Meer dan zijn vaders naam kan u niet geven. Bovendien is het zeer merkwaardig dat u in uw eerdere verklaring op DVZ niet sprak over de bezoeken van de taliban aan uw vader en de dreigbrief aan u gericht (zie vragenlijst DVZ p. 2). Nochtans werd toen gevraagd of u persoonlijke problemen heeft gekend met de taliban, waarop u ontkennend antwoordde. Uw verklaring na confrontatie met deze uitspraak op het CGVS, dat men u op DVZ niet had gevraagd naar de bezoeken en de brief, is niet afdoende, aangezien het aan u is om concreet aan te geven welke problemen u heeft gekend (CGVS p. 11). Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Uw relaas is trouwens in tegenspraak met de algemene situatie in Afghanistan, waarbij jongeren vooral in de moskeeën zelf gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Ook is het vaak zo dat stamouderen in een shura beslissen over de positie van de specifieke stam tegenover de taliban. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrassa's. Uit dezelfde informatie blijkt dat de individuele gedwongen rekrutering, zoals u zou hebben ondergaan, slechts bij uitzondering plaatsvindt. Dat de taliban dan u, bovendien nog broer van iemand die bij de Amerikanen werkt(e), gedwongen zou willen inlijven, past niet in deze algemene werkwijze van de taliban. Als broer van iemand die bij de Amerikanen werkt(e) was u niet meteen de meest betrouwbare persoon, gezien u dezelfde ideeën zou kunnen hebben als uw broer. Het feit dat bovendien uw broer door de taliban werd ontvoerd, leidt logischerwijze tot een nog minder grote mogelijke loyaliteit van uwentwege. Dit alles maakt dat uw relaas niet geloofwaardig is.

U weet trouwens ook over de taliban in uw dorp niets te vertellen dat verder gaat dan de gemeenplaatsen dat ze overdag gewone mensen zijn en 's nachts strijders, en ze buitenlanders of het districtshuis aanvallen of mensen arresteren (CGVS p. 3). Hoewel u wel beweert dat er veel taliban actief zijn in uw dorp kan u over deze acties niets méér vertellen (CGVS p. 3). Het is trouwens opmerkelijk dat uw broer, die zo vaak thuis kwam, pas na drie jaar werken voor de Amerikanen problemen kreeg, en dit zonder enige waarschuwing (CGVS p. 6). Zeker indien ze eigenlijk zouden willen dat u voor hen werkt, hadden ze hem eerst kunnen waarschuwen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat ondanks het feit dat u toch wat geschoold bent, en wel weet dat er zes maanden waren tussen de ontvoering en uw vertrek, u niet weet in welke maand u vertrokken bent (CGVS p. 6).

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara werd hierboven al besproken. De foto's van uzelf hebben geen band met uw relaas. De foto's van een Afghaanse soldaat, van wie u verklaart dat het uw broer is, kunnen niet aantonen dat dit effectief uw broer is. Ook de foto waarop u met een andere man staat, van wie u zegt dat het uw broer is, toont niet aan dat u een familiale band hebt met die persoon, noch dat deze persoon een soldaat is. Er dient opgemerkt te worden dat uw tweede broer, ondanks uw vraag, de dreigbrief van de taliban niet opstuurde en u deze dus niet kan voorleggen (CGVS p. 8).

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijk omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige gezonde jongeman bent, die naast Pashai ook Pashtoun spreekt. U genoot ook diverse jaren onderwijs. Bovendien bezat uw familie de financiële middelen (zo'n 10 000 dollar) om u per vliegtuig het land uit te sturen (zie Verklaring DVZ vraag 34). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §3, al. 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast, het zorgvuldigheidsbeginsel en de opdracht van de verwerende partij, stelt verzoeker dat de vreemdelingenwet geen bepaling bevat die de verwerende partij toelaat minder zorgvuldig de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen, dat dezelfde zorgvuldigheidsplicht geldt voor de verwerende partij. Verzoeker wijst er op dat zelfs indien de verklaringen niet aannemelijk werden bevonden *in fine* de vraag moet gesteld worden of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand gehouden worden, dat *in casu* de verwerende partij de Afghaanse nationaliteit niet betwijfelt, dat de overweging dat zijn taskara niet voldoende bewijs is om het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek tegen te spreken, geen betwisting van nationaliteit of oorsprong is, dat daarenboven de verwerende partij, door het intern vluchtalternatief te onderzoeken, impliciet maar zeker aangeeft dat zijn nationaliteit voldoende bewezen wordt geacht. Verzoeker meent dat door het intern vluchtalternatief te onderzoeken, de verwerende partij impliciet maar zeker aangeeft dat zij gelooft dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van artikel 1, A (2) van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), dat het intern vluchtalternatief pas aan de orde is nadat vaststaat dat de vrees voor het leven, fysieke integriteit of vrijheid gegrond is, dat de beoordeling de erkenning als vluchteling vooraf gaat, wat volgt uit artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, dat hieruit volgt dat de conclusie van de verwerende partij dat hij er niet in zou geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat hij zijn land van herkomst wegens gegronde vrees voor vervolging (zou hebben verlaten) hiermee kennelijk niet deugdelijk is, dat minstens de motieven van de bestreden beslissing contradictoir zijn.

Vervolgens meent verzoeker dat de vaststellingen dat hij een slechte verteller is (hij kan niet doorleefd vertellen), dat zijn vader een relatief zwijgzaam karakter heeft (hij heeft niet alles verteld) en dat hij de fijne details van het gaan en komen (aanslagen in het dorp) niet kent, zijn geloofwaardigheid in grote lijnen niet aantast, dat er geen tegenspraak is tussen het feit dat de taliban hem via zijn vader thuis trachten te rekruteren enerzijds en de algemeen bekende informatie dat jongeren 'vooral' in de moskeeën door imams of door plaatselijke talibancommandanten worden gerekruteerd anderzijds, dat de rekrutering in de moskeeën lokale rekrutering niet uitsluit, dat het woord 'vooral' ruimte laat voor andere rekruteringsvormen waarvan de verwerende partij zelf het voorbeeld van 'lokale talibancommandanten' geeft dat met zijn verhaal strookt, dat de stelling van de verwerende partij over de wijze van rekrutering bovendien onvolledig is, dat het UDLAEDINGE STRYRELSEN Danish Immigration Service vermeldt in haar COI-rapport dat naast propaganda ook andere communicatie technieken zoals video's en mobiele telefoons clips worden aangewend, dat om voorgaande redenen de motieven niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

Verzoeker wijst er voorts op dat artikel 48/5 van de vreemdelingenwet de verwerende partij de plicht oplegt om te onderzoeken of hij zich redelijkerwijze in een ander deel van het land van herkomst kan vestigen en daar op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, dat dit ander deel van het land van herkomst veilig moet zijn, wat wil zeggen dat hij aldaar niet langer voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid moet vrezen en dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade of bij gebreke hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade, dat die bescherming doeltreffend en niet tijdelijk van aard moet zijn, dat indien de verwerende partij oordeelt dat Kabul voor hem een geldig intern vluchtalternatief is zij deze bewering moet bewijzen, dat dit bewijs niet wordt geleverd door de motivering van de bestreden beslissing, dat een goede gezondheid en het feit dat zijn familie eenmalig zijn vlucht kon financieren niet betekent dat (hij in) Kabul toegang zal hebben tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, dat hij geen sociaal netwerk heeft in Kabul waarop hij kan terugvallen en geen kans heeft op werk dat volstaat om in zijn levensbehoeften te voorzien.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat het UDLAEDINGE STRYRELSEN Danish Immigration Service reeds in mei 2012 duidelijk stelde dat 36 procent van de werkrachten in Kabul werkloos zijn en dat nog eens 36 procent minder dan een dollar per dag verdient wat niet voldoende is om in de levensbehoeften

te voorzien, dat inwijkelingen van het platteland, zoals hij, moeilijkheden hebben om werk dat in levensonderhoud voorziet, te vinden, dat het voor nieuwkomers moeilijk is om in levensonderhoud te voorzien, dat bovendien verwacht wordt dat tewerkstelling in Kabul catastrofisch zal crashen na de terugtrekking van de internationale troepen. Verzoeker stelt dat aldus bij gebreke van een aanvaardbare kans op een noodzakelijk levensonderhoud in Kabul, deze plaats geen waardig intern vluchtalternatief is en niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich aldaar vestigt, dat de verwerende partij geen andere mogelijkheden heeft onderzocht. Voorts wijst verzoeker er op dat de subsidiaire bescherming pas in ondergeschikte orde in aanmerking komt wat wil zeggen wanneer niet aan de voorwaarden voor erkenning als vluchteling is voldaan, dat door het intern vluchtalternatief te beoordelen de verwerende partij impliciet maar zeker aangeeft dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, dat elke overweging die de verwerende partij maakt met betrekking tot de subsidiaire bescherming hiermee irrelevant is en niet kan weerhouden worden zonder dat de bestreden beslissing intern contradictoir wordt.

Verder benadrukt verzoeker dat uit het voorgaande en de ingeroepen informatie uit COI-rapporten in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet volgt dat Afghanistan voor hem onveilig is en dat Kabul geen valabel intern vluchtalternatief is, dat door niet alle relevante gezaghebbende informatie te onderzoeken de verwerende partij zich niet van haar wettelijke taak kwijt en onzorgvuldig handelt, dat zij een verkeerde beoordeling over het bestaan van een intern vluchtalternatief maakt waardoor zij niet tot de erkenning van verzoeker als vluchteling komt, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven door een chronologisch verhaal te vertellen en een aannemelijke verklaring te geven waarom hij bepaalde documenten niet kon voorleggen, dat het voorgaande aantoont dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan beschouwd worden, dat zijn relaas voldoet aan de criteria om internationale bescherming te verkrijgen, dat hij asiel aanvraag in België en vreest voor zijn leven, fysieke integriteit en vrijheid. Verzoeker meent dan ook dat de motieven niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen, waarna hij besluit met een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen, zo niet te vernietigen.

2.3. In bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel uit een COI-rapport betreffende Afghanistan van het UDLAEDINGE STRYRELSEN Danish Immigration Service.

2.4. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat het UNHCR het eigen verdrag interpreteert, zodat zijn raadgeving moet gevolgd worden als leidinggevend, dat de ongeloofwaardigheid van verzoeker niet kan afgeleid worden uit het feit dat zijn relaas niet overtuigend is, dat zijn verhaal overeenkomt met de algemeen bekende feiten en dus extern consistent is, dat de verwerende partij dit toegeeft daar zij, door te stellen dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt, impliciet aanvaardt dat verzoeker een gegronde vrees voor zijn leven heeft, dat het aan de verwerende partij toekomt om te bewijzen dat het intern vluchtalternatief aan de voorwaarden voldoet en dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zich vestigt in Kabul. De verwerende partij repliceert dat het vestigingsalternatief niet aan bod komt in de bestreden beslissing in het kader van de motieven betreffende de vluchtelingenstatus, doch wel bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, waar er aldus sprake is van een intern vestigingsalternatief, gezien de regio van herkomst van verzoeker onveilig wordt geacht en een hervestiging in Kabul voor hem veilig en redelijk is. De raadsman van verzoeker wijst er nog op dat de internationale bescherming bestaat uit de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, dat indien een gegronde vrees voor het leven wordt vastgesteld dan onderzocht wordt of men in een ander deel van het land kan gaan wonen en dat pas daarna de subsidiaire bescherming, waartegenover geen intern vluchtalternatief staat, dat immers indien men een intern vluchtalternatief vaststelt, men reeds de vluchtelingenstatus heeft vastgesteld.

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de motieven van de bestreden beslissing terecht vaststelde dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers relaas dat hij gevlucht is uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban.

Vooreerst wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding maakte van bezoeken door de taliban aan zijn vader waarbij zij eisten dat verzoeker hen zou vervoegen, noch van de dreigbrief en zelfs expliciet te kennen gaf geen persoonlijke problemen te hebben gekend met de taliban (vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 5). De Raad wijst er op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, redelijkerwijze van verzoeker kon verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding

hebben gegeven tot zijn vlucht. Het feit dat verzoeker met geen woord repte over de bezoeken aan zijn vader en de brief van de taliban betreffende de eis van de taliban dat hij zich bij hen zou voegen alsook het feit dat hij aangeeft persoonlijk niets met de taliban te hebben meegemaakt tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid.

2.9. In zoverre verzoeker meent dat de vaststellingen dat hij een slechte verteller is (hij kan niet doorleefd vertellen), dat zijn vader een relatief zwijgzaam karakter heeft (hij heeft niet alles verteld) en dat hij de fijne details van het gaan en komen (aanslagen in het dorp) niet kent, zijn geloofwaardigheid in grote lijnen niet aantast en deze motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen en dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven door een chronologisch verhaal te vertellen, dat het voorgaande aantoont dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan beschouwd worden, dat zijn relaas voldoet aan de criteria om internationale bescherming te verkrijgen, stelt de Raad vast dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande niet weerlegt.

Waar verzoeker meent dat er geen tegenspraak is tussen het feit dat de taliban hem via zijn vader thuis tracht te rekruteren enerzijds en de algemeen bekende informatie dat jongeren 'vooral' in de moskeeën door imams of door plaatselijke talibancommandanten worden gerekruteerd anderzijds, dat de rekrutering in de moskeeën lokale rekrutering niet uitsluit, dat het woord 'vooral' ruimte laat voor andere rekruteringsvormen waarvan de verwerende partij zelf het voorbeeld van 'lokale talibancommandanten' geeft dat met zijn verhaal strookt, dat de stelling van de verwerende partij over de wijze van rekrutering bovendien onvolledig is, dat het UDLAEDINGE STRYRELSEN Danish Immigration Service vermeldt in haar COI-rapport dat naast propaganda ook andere communicatie technieken zoals video's en mobiele telefoons clips worden aangewend, dat om voorgaande redenen de motieven niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat individuele gedwongen rekrutering plaatsvindt, doch slechts bij uitzondering. Over de individuele gedwongen rekrutering, die verzoeker aanvoert als grond voor zijn vrees voor vervolging, motiveert de commissaris-generaal terecht *"Dat de taliban dan u, bovendien nog broer van iemand die bij de Amerikanen werkt(e), gedwongen zou willen inlijven, past niet in deze algemene werkwijze van de taliban. Als broer van iemand die bij de Amerikanen werkt(e) was u niet meteen de meest betrouwbare persoon, gezien u dezelfde ideeën zou kunnen hebben als uw broer. Het feit dat bovendien uw broer door de taliban werd ontvoerd, leidt logischerwijze tot een nog minder grote mogelijke loyaliteit van uwentwege. Dit alles maakt dat uw relaas niet geloofwaardig is. U weet trouwens ook over de taliban in uw dorp niets te vertellen dat verder gaat dan de gemeenplaatsen dat ze overdag gewone mensen zijn en 's nachts strijders, en ze buitenlanders of het districtshuis aanvallen of mensen arresteren (CGVS p. 3). Hoewel u wel beweert dat er veel taliban actief zijn in uw dorp kan u over deze acties niets méér vertellen (CGVS p. 3). Het is trouwens opmerkelijk dat uw broer, die zo vaak thuis kwam, pas na drie jaar werken voor de Amerikanen problemen kreeg, en dit zonder enige waarschuwing (CGVS p. 6). Zeker indien ze eigenlijk zouden willen dat u voor hen werkt, hadden ze hem eerst kunnen waarschuwen."* Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat zijn verhaal strookt met de situatie van rekrutering door de taliban, doch weerlegt de concrete motieven waarom in verzoekers geval geen geloof kan gehecht worden aan de individuele gedwongen rekrutering niet. In zoverre verzoeker aldus meent dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is daar deze strookt met de algemene situatie inzake rekrutering door de taliban in het land van herkomst zoals blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal en de door hem aan zijn inleidend verzoekschrift toegevoegde informatie en ter terechtzitting herhaalt dat zijn verhaal overeenkomt met de algemeen bekende feiten en dus extern consistent is, wijst de Raad er op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land of regio van herkomst en rapporten die de situatie bespreken om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke zoals vastgesteld in onderhavig arrest.

2.10. Waar verzoeker meent dat door het intern vluchtalternatief te onderzoeken, de verwerende partij impliciet maar zeker aangeeft dat zij gelooft dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid, dat het intern vluchtalternatief pas aan de orde is nadat vaststaat dat de vrees voor het leven, fysieke integriteit of vrijheid gegrond is, dat de beoordeling de erkenning als vluchteling vooraf gaat, dat hieruit volgt dat de conclusie van de verwerende partij dat hij er niet in zou geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat hij zijn land van herkomst wegens gegronde vrees voor vervolging zou hebben verlaten hiermee kennelijk niet deugdelijk is, dat minstens de motieven van de bestreden beslissing contradictoir zijn, dat door het intern vluchtalternatief te beoordelen de verwerende

partij impliciet maar zeker aangeeft dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, dat elke overweging die de verwerende partij maakt met betrekking tot de subsidiaire bescherming hiermee irrelevant is en niet kan weerhouden worden zonder dat de bestreden beslissing intern contradictoer wordt, dat de verwerende partij een verkeerde beoordeling over het bestaan van een intern vluchtalternatief maakt waardoor zij niet tot de erkenning van verzoeker als vluchteling komt alsook ter terechtzitting opnieuw deze stelling verdedigt, kan hij niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekers verklaringen omtrent zijn asielmotieven niet aannemelijk zijn en dat hieruit aldus niet kan afgeleid worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals vastgelegd in het vluchtelingenverdrag. Ten aanzien van verzoeker wordt geenszins een binnenlands vluchtalternatief, om reden dat er geen behoefte is aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging heeft, onderzocht, zodat zijn kritiek dienaangaande niet dienend is. In de bestreden beslissing wordt wel aangegeven dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan beschikken en zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen om zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te onttrekken. In de bestreden beslissing wordt geenszins gesteld dat verzoeker over een intern vluchtalternatief zou beschikken omdat hij in dat deel van het land geen gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.12. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde dienaangaande terecht 'Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed al minderjarig. U verklaarde op 14 maart 2011 bij DVZ immers 16 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 13 juli 2011 meer dan 18 jaar oud was. Gezien de ruime afwijking in leeftijd tussen uw verklaring en de medische test, in casu meer dan twee jaar, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeend minderjarigheid. U legde op het CGVS ook een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Voor zover deze uw beweerde minderjarigheid dient te ondersteunen moet hier worden opgemerkt dat een taskara niet volstaat om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Immers blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.' en 'De foto's van uzelf hebben geen band met uw relaas. De foto's van een Afghaanse soldaat, van wie u verklaart dat het uw broer is, kunnen niet aantonen dat dit effectief uw broer is. Ook de foto waarop u met een andere man staat, van wie u zegt dat het uw broer is, toont niet aan dat u een familiale band hebt met die persoon, noch dat deze persoon een soldaat is. Er dient opgemerkt te worden dat uw tweede broer, ondanks uw vraag, de dreigbrief van de taliban niet opstuurde en u deze dus niet kan voorleggen (CGVS p. 8).'

In zoverre verzoeker verklaart dat hij een aannemelijke verklaring heeft gegeven waarom hij bepaalde documenten niet kon voorleggen, stelt de Raad vast dat voorgaand argument geen afbreuk doet aan de vaststelling, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, dat verzoeker de dreigbrief van de taliban niet kon voorleggen. Van een asielzoeker mag nochtans een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de dreigbrief niet kon voorleggen, wijst de Raad er opnieuw op dat aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht. De overige motieven betreffende de door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

2.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.14. In zoverre verzoeker er op wijst dat de subsidiaire bescherming pas in ondergeschikte orde in aanmerking komt wat wil zeggen wanneer niet aan de voorwaarden voor erkenning als vluchteling is voldaan, kan hij gevolgd worden. *In casu* werd vastgesteld dat de vluchtelingenstatus niet wordt erkend.

2.15. In zoverre verzoeker er op wijst dat zelfs indien de verklaringen niet aannemelijk werden bevonden *in fine* de vraag moet gesteld worden of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand gehouden worden, dat *in casu* de verwerende partij de Afghaanse nationaliteit niet betwijfelt, dat de overweging dat zijn taskara niet voldoende bewijs is om het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek tegen te spreken, geen betwisting van nationaliteit of oorsprong is, dat daarenboven de verwerende partij, door het intern vluchtalternatief te onderzoeken, impliciet maar zeker aangeeft dat zijn nationaliteit voldoende bewezen wordt geacht, wijst de Raad er op dat de nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt. De Raad wijst er voorts op dat het louter hebben van de Afghaanse nationaliteit niet volstaat om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker moet immers een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag kunnen aantonen en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

2.16. Waar verzoeker stelt dat de vreemdelingenwet geen bepaling bevat die de verwerende partij toelaat minder zorgvuldig de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen, dat dezelfde zorgvuldigheidsplicht geldt voor de verwerende partij, wijst de Raad er op dat aangezien verzoekers asielaas niet geloofwaardig is, hij zich niet langer kan steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen en aldus dat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn, noch dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 van het EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91).

2.19. Verzoeker merkt dienaangaande op dat indien de verwerende partij oordeelt dat Kabul voor hem een geldig intern vluchtalternatief is zij deze bewering moet bewijzen, dat dit bewijs niet wordt geleverd door de motivering van de bestreden beslissing, dat een goede gezondheid en het feit dat zijn familie eenmalig zijn vlucht kon financieren niet betekent dat hij in Kabul toegang zal hebben tot de nodige

infrastructuur om te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, dat hij geen sociaal netwerk heeft in Kabul waarop hij kan terugvallen en geen kans heeft op werk dat volstaat om in zijn levensbehoeften te voorzien. Verzoeker vervolgt dat uit een rapport van het UDLAEDINGE STRYRELSEN Danish Immigration Service blijkt dat 36 procent van de werkkrachten in Kabul werkloos zijn en dat nog eens 36 procent minder dan een dollar per dag verdient wat niet voldoende is om in de levensbehoeften te voorzien, dat inwijkelingen van het platteland, zoals hij, moeilijkheden hebben om werk dat in levensonderhoud voorziet, te vinden, dat het voor nieuwkomers moeilijk is om in levensonderhoud te voorzien, dat bovendien verwacht wordt dat tewerkstelling in Kabul catastrofisch zal crashen na de terugtrekking van de internationale troepen. Verzoeker meent dat ook dat bij gebreke van een aanvaardbare kans op een noodzakelijk levensonderhoud in Kabul, deze plaats geen waardig intern vluchtalternatief is en niet redelijkerwijze van hem verwacht kan worden dat hij zich aldaar vestigt.

2.20. De Raad wijst er op dat het vestigingsalternatief blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan”*, augustus 2013) redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97).

2.21. De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in zijn land van herkomst. Verzoeker verklaarde tot de achtste graad naar school te zijn geweest en na school zijn vader te helpen op de gronden (gehoorverslag CGVS, p. 4) alsook dat hij nog school liep op het ogenblik dat zijn problemen, waarna hij gevlucht is, begonnen (gehoorverslag CGVS, p. 9), dat hij niet in Jalalabad is geweest en daar geen familie heeft (gehoorverslag CGVS, p. 10) en dat hij niet in Kabul is geweest (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uit de verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) blijkt dat verzoekers vader met een smokkelaar heeft gesproken en hem 10.000 euro betaald heeft om verzoeker naar België te brengen (verklaring DVZ, vraag 34). Naar de financiële achtergrond van verzoeker en zijn familie werd niet gepeild, noch naar de herkomst van de 10.000 euro die zijn vader betaalde voor zijn vlucht naar België. Het feit dat verzoeker volwassen is, Pashai en ook Pashtou spreekt en tot de 8ste graad onderwijs volgde, is niet voldoende om te besluiten dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zich in Kabul vestigt. Verder wijst de Raad er op dat het feit dat verzoekers vader de smokkelaar 10.000 euro betaalde voor verzoekers vlucht er niet noodzakelijkerwijze op duidt dat de familie van verzoeker voldoende financiële middelen bezat, nu de verwerende partij geenszins peilde naar de herkomst van het geld. Ook de motivering dat verzoeker door naar een heel ander land te reizen bewezen heeft een initiatiefrijk persoon te zijn is niet van aard om het summiere onderzoek naar het persoonlijk profiel van verzoeker op afdoende wijze te vervolledigen. De Raad stelt vast dat er essentiële elementen ontbreken om te kunnen oordelen of er in het specifieke geval van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een redelijk vestigingsalternatief in Kabul.

2.22. De Raad stelt vast dat hij niet kan oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad kan op basis van het rechtsplegingsdossier immers niet oordelen of het vestigingsalternatief in Kabul redelijk is gelet op het profiel van verzoeker.

2.23. Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER